

การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการ
ขับร้องและความสามารถในการทำงานเป็นทีมในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
The Development of Packages the Music and Dance Learning
Management Model for Promoting Singing Skills and Teamwork Abilities
in Prathom 6 Student

ปาลภัตสรณ์ ภูสากล¹

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถในการทำงานเป็นทีม 2) ศึกษาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถในการทำงานเป็นทีม แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวสอบก่อนหลัง (One Group Pretest – Posttest Design) กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลแหลมฉบัง 1 สังกัดเทศบาลนครแหลมฉบัง อำเภอกันตัง จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2561 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 34 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ คู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ แบบประเมินความสามารถทักษะการขับร้องและความสามารถในการทำงานเป็นทีม แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ แบบสังเกตและบันทึกพฤติกรรมจัดการเรียนรู้ และแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัย พบว่า

1.รูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถในการทำงานเป็นทีมในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีชื่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ว่า LGPS Model มีกระบวนการจัดการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน 1.ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Lead into Lessons) 2.กลุ่มและระดมความคิด (Groups and Brainstorming) 3. นำเสนอ (Presentation) 4. สรุปและประเมินผล (Summary and Evaluation)

2.ผลการทดลองใช้ รูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถในการทำงานเป็นทีมในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนมีคะแนนผลการเรียนรู้ เรื่องครบเครื่องเรื่องดนตรี สูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีระดับความพึงพอใจต่อการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถในการทำงานเป็นทีม อยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: รูปแบบการจัดการเรียนรู้ , ทักษะการขับร้อง, ความสามารถในการทำงานเป็นทีม

¹ ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเทศบาลนครแหลมฉบัง อีเมล Parapat518@hotmail.com

Abstract

The objective of this research is 1) to develop a model of music and dance learning management for promoting singing skills and teamwork ability. 2) To study the effectiveness of music and dance learning management model for promoting. Singing skills and teamwork ability. One Group Pretest - Posttest Design. The sample consisted of Prathom Suksa 6 students at Laem Chabang Municipality School 1, under the Laem Chabang Municipality, Si Racha District, Chon Buri Province, in the academic year 2018, consisting of 34 students. Standard sampling method, non-independent t-test and content analysis.

The research findings revealed that:

1. The learning management model in music and dance for the promotion of singing skills and teamwork abilities in prathom suksa six students with the name of the learning management model that the LGPS Model has a learning management process Step 1. Lead into Lessons 2. Groups and Brainstorming 3. Presentations 4. Summary and Evaluation.

2. Results Music and dance learning management model for promoting singing skills and teamwork ability in prathom suksa six students found that students had scores of learning on complete music. Significantly higher than before learning at the .01 level and the students were satisfied with the use of music and dance learning styles for enhancing singing skills and abilities Team work is at the highest level.

Keywords: Learning Management Model, singing skills, teamwork ability

ความสำคัญและที่มาของปัญหาวิจัย

จากสถานการณ์ในปัจจุบันและแนวโน้มในอนาคต การศึกษาถือเป็นเครื่องมือและปัจจัยสำคัญในการสร้างคุณภาพของคนในชาติให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ สังคมไทยจึงต้องเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ รับผิดชอบต่อสังคม รับผิดชอบต่อตนเอง รับผิดชอบต่อครอบครัว รับผิดชอบต่อสังคม รับผิดชอบต่อชาติ รับผิดชอบต่อโลก รู้จักแข่งขัน รู้จักที่จะร่วมมือกับนานาประเทศ และที่สำคัญต้องมีสมรรถภาพ มีวินัย มีคุณธรรมจริยธรรมที่ดีงาม ประชาชนมีความสุข ชุมชนมีความเข้มแข็ง สังคมมีความสันติ มีสมานฉันท์ การเมืองมีเสถียรภาพ และสิ่งแวดล้อมยั่งยืน ซึ่งในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2560 มาตรา 54 รัฐต้องดำเนินการให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาเป็นเวลาสิบสองปี ตั้งแต่ก่อนวัยเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับอย่างมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย รัฐต้องดำเนินการให้เด็กเล็กได้รับการดูแลและพัฒนา ก่อนเข้ารับการศึกษาตามวรรคหนึ่ง เพื่อพัฒนาร่างกายจิตใจ วินัย อารมณ์สังคม และสติปัญญาให้สมกับวัย โดยส่งเสริมและสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคเอกชนเข้ามีส่วนร่วมในการดำเนินการด้วย การที่ประเทศเน้นการพัฒนาประเทศด้วยเทคโนโลยีและงานวิจัย แต่ก็มิอาจละเลย ความรู้ทางด้านศิลปะและวัฒนธรรม ซึ่งวิชาดนตรี - นาฏศิลป์ เป็นวิชาหนึ่งที่ตั้งอยู่ในหมวดสาระการเรียนรู้ศิลปะ โดยกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลาง พุทธศักราช 2551 เพื่อใช้เป็นหลักสูตรภาคบังคับของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

จากสภาพการในปัจจุบัน ซึ่งเป็นยุคไทยแลนด์ 4.0 ซึ่งนับเป็นโมเดลการขับเคลื่อนเศรษฐกิจในยุคนี้ที่ทุกคนต้องมีส่วนร่วมไปด้วยกัน ช่วยกันผลักดันไปพร้อม ๆ กัน สิ่งสำคัญที่สุดในการทำให้โมเดลนี้ประสบความสำเร็จก็ต้องคิดให้มาก คิดให้จบ อ่านให้ขาด ต้องกล้าเปลี่ยนแปลง อย่างมีวาทะโทษกันเมื่อมีอะไรผิดพลาด เพราะทุกอย่าง

เปรียบเทียบการเรียนรู้อื่นๆ ถ้าไม่เปลี่ยนแปลงก็เหมือนกับเราย่ำอยู่กับที่ ซึ่งด้วยกับโมเดล Thailand 4.0 นี้บวกกับพลังของคนในชาติ การเปลี่ยนแปลงจาก ‘ประเทศกำลังพัฒนา’ ไปสู่ ‘ประเทศพัฒนาแล้ว’ คงไม่ใช่แค่เรื่องในความเป็นอีกต่อไป (<https://thaiembdc.org/th>) ครูควรสอดแทรกวิธีการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบทักษะเพื่อการดำรงชีวิตให้แก่ นักเรียน กล่าวถึงทักษะเพื่อการดำรงชีวิตในยุคไทยแลนด์ 4.0 สารวิชาที่มีความสำคัญ แต่ไม่เพียงพอสำหรับการเรียนรู้เพื่อมีชีวิตในโลกยุคไทยแลนด์ 4.0 ปัจจุบันการเรียนรู้อาจารย์ ควรเป็นการเรียนจากการค้นคว้าเองของนักเรียน โดยครูช่วยแนะนำ และช่วยออกแบบกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนแต่ละคนสามารถประเมินความก้าวหน้าของการเรียนรู้ของตนเองได้ ยุคไทยแลนด์ 4.0 ที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ไปตลอดชีวิต หลัก ๆ จะประกอบไปด้วยทักษะทางด้านการคิด การสร้างสรรค์ การทำงานเป็นทีม การสื่อสารสารสนเทศ และทักษะการเรียนรู้ (วิจารณ์ พานิช, 2555, น.19) ซึ่งการอยู่ร่วมกันในสังคม ทักษะที่สำคัญอย่างยิ่ง คือ ทักษะการทำงานเป็นทีม นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการทำงานเป็นทีมนั้น การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning) ก็เป็นนวัตกรรมอีกรูปแบบหนึ่งที่เหมาะสม เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือนี้ จะเน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้แก่ นักเรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ โดยมีองค์ประกอบสำคัญคือ มีการพึ่งพาอาศัยกัน มีการปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด สมาชิกแต่ละคนมีบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบของแต่ละบุคคล ทักษะการสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และ ทักษะการทำงานกลุ่ม มีการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม หากนักเรียนให้ความร่วมมือในลักษณะดังกล่าว จะเกิดการ เรียนรู้ได้ดี เนื่องจากการร่วมมือกันสามารถช่วยให้นักเรียนมีความพยายามที่จะเรียนรู้จนบรรลุเป้าหมาย มีแรงจูงใจ ภายใน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และรู้จักกระบวนการคิด นอกจากนี้นักเรียนยังมีความสัมพันธ์ต่อกันและกัน และมีสภาพจิตใจที่ดีขึ้นด้วย (ทิตานา แชมมณี, 2543, น.24 – 25) ซึ่งการเรียนด้วยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือนี้ยังเป็นวิธีการที่ สอดคล้องกับวิชาดนตรี เนื่องจากว่าดนตรีเป็นเรื่องของการแสดงออกของความรู้สึกที่ศิลปินได้แสดงออกมาในแง่ของ บั๊จเจกซน และการเรียนแบบร่วมมือกันนั้นเป็นเรื่องของกลุ่มสังคมที่นักเรียนจะได้เรียนรู้อารมณ์ความรู้สึก ความนึกคิด ของสมาชิกแต่ละคนภายในกลุ่มว่ามีความแตกต่าง หรือมีความเห็นเหมือนกันอย่างไร เช่นเดียวกับที่นักเรียนจะได้ เรียนรู้เรื่องของดนตรีด้วยเช่นกัน (John J. Di Natale and Gordon S. Russell, 1995, p.26 – 28) อีกทั้งการเรียนรู้อ แบบร่วมมือยังทำให้นักเรียนเกิดความสุขสนุกสนานไม่เกิดความรู้สึกเบื่อ และสามารถที่จะถามเพื่อนสมาชิกในกลุ่มให้ ช่วยอธิบายในเนื้อหาที่ไม่เข้าใจในช่วงที่ทำกิจกรรมได้ (ศิริมา พนาภินันท์, 2552, น.71)

หลักการและเหตุผลตั้งที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการจัดการเรียนรู้ วิชาดนตรี – นาฏศิลป์ (รหัสวิชา ศ16101 เรื่อง ครอบครองเรื่องดนตรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะตามแนวคิดของชูชูกีร์ร่วมกับการ เรียนรู้แบบร่วมมือ) เพื่อส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถการทำงานเป็นทีมในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจและมุ่งมั่นที่จะพัฒนาทักษะการขับร้องเพลง ของตน และสามารถนำทักษะการขับร้องที่มีไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันให้เกิดประโยชน์ทั้งกับตนเองและสังคม นอกจากนี้ยังช่วยปลูกฝังความมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีจากการทำงานเป็นทีม เพื่อให้นักเรียนมีความใส่ใจผู้อื่นและสามารถ ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการขับร้องและ ความสามารถการทำงานเป็นทีมในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
- 2) การนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการขับร้องและ ความสามารถการทำงานเป็นทีมในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ไปทดลองใช้

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถการทำงานเป็นทีม ในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ประยุกต์ร่วมกับแนวคิดของซุซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ ใช้กระบวนการวิจัยแบบผสมผสานวิธี (Mixed Methods Research) แบบรองรับภายใน (The embedded design) ร่วมกับการทดลองใช้แบบแผนการวิจัย Pre -Experimental Design ประยุกต์ใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มตัวอย่างเดียว มีการทดสอบความรู้ก่อนและหลังการทดลอง (One Group Pretest - Posttest Design) และวัดทักษะการขับร้องและความสามารถการทำงานเป็นทีมใช้แบบแผน การทดลองแบบกลุ่มตัวอย่างเดียว (One Group Pretest - Posttest Design) เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้สังคมศึกษา ซึ่งมีวิธีดำเนินการ 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นตอน ที่ 1 การวิจัย (Research : R1) การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน (Analysis : A) 2) ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development : D1) การออกแบบและการพัฒนา (Design and Development : D & D) 3) ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research : R2) การนำไปใช้ (Implementation : I) 4) ขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (Development : D2) การประเมินผล (Evaluation : E)

เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถการทำงานเป็นทีม ในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำแนกออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1.1 รูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถการทำงานเป็นทีม ในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถการทำงานเป็นทีมในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1.2 แผนการจัดการเรียนรู้

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลมีดังนี้

2.1 แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เรียน ผู้เชี่ยวชาญและผู้ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับดนตรี

2.2 แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะและ คณะกรรมการสถานศึกษา

2.3 แผนการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี – นาฏศิลป์ รหัสวิชา ศ16101 เรื่อง ครอบเครื่องเรื่องดนตรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ จำนวน 16 แผน

2.4 แบบทดสอบ จำนวน 6 ชุด

2.5 แบบทดสอบย่อยหลังวิชาดนตรี – นาฏศิลป์ เรื่อง ครอบเครื่องเรื่องดนตรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

2.6 แบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก

2.7 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน วิชาดนตรี – นาฏศิลป์ เรื่อง ครอบเครื่องเรื่องดนตรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

2.8 แบบวัดทักษะการขับร้องเป็นแบบวัดทักษะการขับร้อง

2.9 แบบวัดความสามารถในการทำงานเป็นทีม

2.10 แบบสอบถามวัดความพึงพอใจ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องรูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการขับร้องและ
ความสามารถในการทำงานเป็นทีม ในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า

1.รูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถ
การทำงานเป็นทีมในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีชื่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ว่า LGPS Model มีกระบวนการ
จัดการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน 1.ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Lead into Lessons) 2.กลุ่มและระดมความคิด (Groups and
Brainstorming) 3. นำเสนอ (Presentation) 4. สรุปและประเมินผล (Summary and Evaluation) ร้อยละของ
คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ทำแบบทดสอบย่อยและระหว่างเรียน ทั้ง 5 หน่วยการเรียนรู้ที่มีค่าเท่ากับ 82.81 และ
ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย ที่นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน มีค่าเท่ากับ 82.06 แสดงว่า ประสิทธิภาพของการ
จัดการเรียนรู้วิชาดนตรี – นาฏศิลป์ มีประสิทธิภาพ สามารถนำไปใช้สอนได้

2.ผลการทดลองใช้ รูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการขับร้อง
และความสามารถในการทำงานเป็นทีมในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า คะแนนเฉลี่ย ค่าร้อยละ และค่า
ประสิทธิภาพของกระบวนการของการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี – นาฏศิลป์ เพื่อส่งเสริมทักษะการขับร้องและ
ความสามารถในการทำงานเป็นทีมในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า

2.1 มีประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี – นาฏศิลป์ เรื่อง ครอบเครื่องเรื่องดนตรี กลุ่มสาระการ
เรียนรู้ศิลปะ เพื่อส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถในการทำงานเป็นทีม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปี
ที่ 6 ที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพ 83.47/83.14 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

2.2 นักเรียนมีคะแนนผลการเรียนรู้ เรื่อง ครอบเครื่องเรื่องดนตรี สูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .01

2.3 นักเรียนมีระดับความพึงพอใจต่อการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการ
ส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถในการทำงานเป็นทีม นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ความพึงพอใจในการ
เรียนวิชาดนตรี – นาฏศิลป์ เพื่อส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถในการทำงานเป็นทีม ในภาพรวมอยู่ใน
ระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.57, S.D. = 0.71$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เนื้อหาที่เรียนมีความเหมาะสมกับเวลาที่
ใช้เรียน ,เนื้อหาที่เรียนมีความถูกต้อง ครบถ้วน,นักเรียนคิดว่าเนื้อหาในวิชาดนตรีไม่มีความสำคัญ, เนื้อหาที่เรียนเข้าใจ
ง่าย ไม่ยากจนเกินไป,เนื้อหา ที่เรียนมีแบบฝึกหัดประกอบการเรียนที่เหมาะสม,เนื้อหาที่เรียนมีการจัดลำดับอย่าง
เหมาะสม จากง่ายไปหายาก,กิจกรรมมีรูปแบบการดำเนินงานที่ง่าย ไม่ซับซ้อน,เนื้อหาที่เรียนทำให้มีความสามารถในการ
การขับร้องเพิ่มขึ้น,กิจกรรมสนุกและน่าสนใจ,เนื้อหาที่เรียนกับเนื้อหาก่อนหน้ามีความต่อเนื่องกัน,กิจกรรมการทำให้มี
ความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน,กิจกรรมมีระยะเวลาที่เหมาะสมตั้งแต่เริ่มจนจบกิจกรรม,นักเรียนไม่ยากเรียนในเนื้อหาที่
เรียน,กิจกรรมทำให้อยากเรียนวิชาดนตรีมากขึ้น,กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยพัฒนาความสามารถในการขับร้อง,นักเรียน
รู้สึกเบื่อเมื่อมีการทำกิจกรรม,นักเรียนเกิดความเครียดเมื่อร่วมทำกิจกรรม,กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยพัฒนา
ความสามารถในการทำงานเป็นทีม,เนื้อหาที่เรียนมีประโยชน์ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้,กิจกรรมทำ
ให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้มากกว่าการเรียนแบบปกติ ($\bar{X} = 4.78, 4.77, 4.76, 4.70, 4.69, 4.68, 4.68, 4.67, 4.61,$

4.56, 4.52,4.52, 4.50,4.49,4.49,4.49,4.49,4.43,4.32,4.68 S.D.= 0.49,0.57,0.62,0.63,0.61,0.64, 0.84,0.6,09.67,0.70, 1.24,0.73, 0.78,0.70,1.32, 0.69, 0.78, 0.82, 1.41) ตามลำดับ

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่องรูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการขับร้องและ ความสามารถการทำงานเป็นทีม ในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า

1.รูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการขับร้องและ ความสามารถการทำงานเป็นทีมในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีชื่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ว่า LGPS Model มี กระบวนการจัดการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน 1.ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Lead into Lessons) 2.กลุ่มและระดมความคิด (Groups and Brainstorming) 3. นำเสนอ (Presentation) 4. สรุปและประเมินผล (Summary and Evaluation) ในแต่ละขั้นได้ผ่านการสังเคราะห์หลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่ส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถในการทำงาน เป็นทีม พบว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของซูซูกิ (Suzuki Method) เป็นการสอนดนตรีรูปแบบหนึ่งที่มีความ น่าสนใจกับการนำมาประยุกต์ใช้การสอนทักษะการปฏิบัติทางดนตรีด้านการขับร้อง โดย ดร.ชินอิจิ ซูซูกิ ได้ให้ทัศนะไว้ ว่านักร้องที่ดีต้องใช้เวลาเป็นชั่วโมงในการฝึกฝนการเปล่งเสียงร้อง (Vocalizations) เพื่อที่จะพัฒนาให้เสียงที่ร้องมี ความไพเราะทุกตัวโน้ต มีความเหมาะสมที่จะนำไปจัดการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้การจัดกิจกรรมการ เรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือ ซึ่งทำให้มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ เนื่องจากนักเรียนมี บทบาทสำคัญในการศึกษาค้นคว้า และหาความรู้ด้วยตนเองเป็นการเรียนรู้อย่างแท้จริง โดยนักเรียนได้ปฏิบัติจริงและ ได้พบปัญหาพร้อมทั้งวิธีแก้ไขปัญหานักเรียนค้นพบความรู้ด้วยตนเอง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำผลการวิเคราะห์เอกสารและ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี – นาฏศิลป์ เรื่อง ครอบเครื่องเรื่องดนตรี กลุ่มสาระ การเรียนรู้ศิลปะ ตามแนวคิดของซูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถ ในการทำงานเป็นทีม ซึ่งวิชาดนตรี – นาฏศิลป์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นวิชาหนึ่งที่ตั้งอยู่ในหมวดสาระการ เรียนรู้ศิลปะ โดยกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลาง พุทธศักราช 2551 เพื่อใช้เป็นหลักสูตรภาค บังคับของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) เหตุเพราะกระทรวงศึกษาธิการ ได้เล็งเห็น ถึงประโยชน์ของดนตรี เนื่องด้วยการพัฒนาทักษะทางดนตรีทั้งในเรื่องการขับร้อง การบรรเลงเครื่องดนตรี หรือทักษะ อื่น ๆ ที่เกิดจากการทำกิจกรรมในวิชาดนตรี นั้นสามารถช่วยพัฒนาการในด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม นอกจากนี้ยังช่วยเสริมสร้างสมาธิ ความจำ เข้าวปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ และคุณลักษณะอื่น ๆ ที่พึงประสงค์ ให้แก่นักเรียน โดยถ้าจะกล่าวถึงทักษะทางด้านดนตรี ทักษะหนึ่งที่ต้องพัฒนาให้กับนักเรียนคือ ทักษะการขับร้อง เพราะ เสียงขับร้องเป็นเสียงที่มีเอกลักษณ์ที่สุดในบรรดาเสียงดนตรีทุกชนิด ในแต่ละบุคคลจะมีเสียงที่แตกต่างกันทั้งด้านน้ำ เสียงและด้านคุณภาพเสียง อีกทั้งการขับร้องยังสามารถช่วยทำให้เกิดประโยชน์ทั้งกับร่างกายและจิตใจได้ ไม่ว่าจะเป็นขับร้อง เพื่อความเพลิดเพลินหรือขับร้องเป็นอาชีพ ก็ล้วนต่างเป็นงานอดิเรกหรือเป็นอาชีพที่สมบูรณ์แบบได้ทั้งสิ้น (ปัญช์ชนิด ปัญญะสังข์, 2550, น.3) วิชาดนตรี – นาฏศิลป์ ประกอบด้วยการขับร้องซึ่งเป็นสิ่งบันเทิงใจที่ประหยัด เพราะ เครื่องดนตรีชนิดนี้ คือ “เส้นเสียง” ซึ่งอยู่ภายในตัวเราเอง ไม่ต้องไปซื้อหา (ดุซงกี พนมยงค์ บุญทศนกุล, 2547) แต่ใช้ ว่าทุกคนจะขับร้องอย่างมีคุณภาพได้ เพราะเสียงขับร้องที่มีคุณภาพนั้น ต้องอาศัยความชำนาญจากการฝึกฝน ซึ่ง ปัญหาทักษะการขับร้องจากการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี – นาฏศิลป์ที่พบส่วนใหญ่ คือ อักขระ ตัวสะกด คำปิดคำเปิด ระดับเสียง จังหวะ อารมณ์เพลงท่าประกอบ รวมไปถึงสีหน้าแววตาและน้ำเสียงที่จะต้องสื่อออกมา เพื่อให้ผู้ฟัง สามารถจินตนาการตามได้ ดังนั้น ผู้ที่ขับร้องได้ไพเราะจะต้องผ่านการเรียนรู้และฝึกฝนมาอย่างถูกวิธี บางคนมี

พื้นฐานเสียงที่ดีก็สามารถเรียนรู้และพัฒนาได้โดยการฟังเพลงหลากหลายรูปแบบจากนักร้องที่มีคุณภาพแล้วนำเอา ส่วนดีของแต่ละคนมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับเสียงของตนเอง แต่สำหรับบุคคลทั่วไปแล้ว การจะร้องเพลงให้ได้ดี ควร จะต้องมีครูเพื่อบอกข้อผิดพลาด (ปิ่นศิริ ศิริปิ่น, 2551, น.1) สอดคล้องกับแนวคิดของ สำราญ แก้วเกิด (2550) ศึกษา เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการทำงานกลุ่มวิชา ดนตรีไทย 1 (ศ 31101) โดยการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางแพปฐมพิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ราชบุรี เขต 2 พบว่า นักเรียนที่เรียนวิชาดนตรีไทย 1 (ศ 31101) โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีทักษะการทำงานกลุ่ม อยู่ในระดับ มาก

2.ผลการทดลองใช้ รูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการขับ ร้องและความสามารถในการทำงานเป็นทีมในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า คะแนนเฉลี่ย ค่าร้อยละ และค่า ประสิทธิภาพของกระบวนการของการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี – นาฏศิลป์ เพื่อส่งเสริมทักษะการขับร้องและ ความสามารถในการทำงานเป็นทีมในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักเรียนที่ เรียนจากการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี – นาฏศิลป์ รหัสวิชา ศ16101 เรื่อง ครอบเครื่องเรื่องดนตรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ ตามแนวคิดของชูชุกร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถในการ ทำงานเป็นทีม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน ทั้งนี้เนื่องจาก การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของชูชุกร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ นี้เป็นการนำวิธีการสอนตามแนวคิดของชูชุกและ วิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมาผนวกเข้าด้วยกัน เพื่อนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีที่ผู้วิจัยรับผิดชอบอยู่ ซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน เป็นการกระตุ้นและเร้าความสนใจเพื่อให้นักเรียนมีความ พร้อมที่จะเข้าสู่เนื้อหาและกิจกรรมของบทเรียน ขั้นที่ 2 ชี้นำแบ่งกลุ่มและระดมความคิด เป็นการแบ่งนักเรียนออกเป็น กลุ่มแบบคละความสามารถ เพื่อให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และสรุปเป็นผลงาน เมื่อแบ่งกลุ่มได้ตามที่ต้องการแล้ว ครูจะจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนตามแนวของชูชุก คือ ขั้นที่ 1 ขั้นการฟัง เป็น ขั้นตอนการฟังเพลงหรือแบบฝึกทักษะจากการสาธิตของครู หรือฟังจากสื่อการเรียนรู้อื่นๆ ขั้นที่ 2 ชี้นำ เลียนแบบ เป็นการเลียนแบบทักษะ จากครูหรือสื่อการเรียนรู้อื่นๆ ขั้นที่ 3 ชี้นำทำซ้ำเป็นการให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ แบบซ้ำ ๆ ขั้นที่ 4 ชี้นำจดจำฝังใจ หลังจากผ่านขั้นที่สาม (ขั้นทำซ้ำ) จนนักเรียนเกิดความชำนาญ นักเรียนจะจดจำ ทักษะเหล่านั้นและแสดงออกได้อย่างถูกต้องเป็นธรรมชาติ และเมื่อผ่านขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของชูชุก เรียบร้อยแล้ว ขั้นตอนถัดไป คือ ขั้นที่ 3 ชี้นำนำเสนอ เป็นการให้นักเรียนนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน ขั้นที่ 4 ชี้นำสรุป และประเมิน เป็นการที่ครูและนักเรียนสรุปและประเมินผลงานของนักเรียนเป็นรายกลุ่มและรายบุคคล เนื่องจากการ จัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของชูชุกร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการฝึกฝนใน ทักษะปฏิบัติจนสามารถทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาของดนตรี เนื่องจากการฝึกปฏิบัติแบบซ้ำ ๆ อย่าง ต่อเนื่องด้วยวิธีการตามแนวคิดของชูชุกนั้น จะทำให้นักเรียนเกิดความชำนาญจนจดถึงขั้นจดจำแบบฝังใจ อีกทั้งการ เรียนรู้แบบร่วมมือยังเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันภายในกลุ่ม ซึ่งสามารถเพิ่มความ เข้าใจในเนื้อหาที่เรียนได้เป็นอย่างดี จนส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น สอดคล้องกับสุกรี เจริญสุข (2542, น.13 – 17) ที่กล่าวถึงแนวคิดของชูชุก ไว้ว่า การพัฒนาความสามารถที่สูงขึ้นนั้นทำได้ด้วยการฝึกที่ต้อง ความสามารถไม่ได้มาจากความคิดหรือทฤษฎี แต่มาจากการฝึกซ้อมที่ถูกต้องในการฝึกซ้อมนั้นต้องได้รับการฝึกที่ดี และถูกต้อง ไม่ต้องรีบร้อนแต่ไม่หยุดการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ การฝึกซ้อมที่ผิด ๆ จะพัฒนาความสามารถที่ผิด ๆ ด้วย ความลับของการฝึกซ้อมก็คือการทำซ้ำ ฝึกซ้ำแล้วซ้ำอีก จนดูเป็นเรื่องที่ง่ายและเป็นธรรมชาติ และสอดคล้องกับ

วัฒนาพร ระวังทุกข์ (2545, น.174) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกัน โดยที่แต่ละคนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการเรียนรู้และในความสำเร็จของกลุ่ม โดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ รวมทั้งเป็นการให้กำลังใจแก่กันและกัน คนที่เรียนเก่งจะช่วยเหลือคนที่อ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มไม่เพียงรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเองเท่านั้น หากจะต้องร่วมรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่มอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเดสเตฟา นิส (Destefanis, 2004) ที่ศึกษาวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีประเภทเครื่องสายของนักเรียน โดยใช้วิธีการ สอนตามแนวคิดของซูซูกิ เพื่อพัฒนาความเข้าใจในวิธีการจัดการเรียนรู้ดนตรีเบื้องต้น เป็นการพัฒนาการเรียนรู้โดยให้ นักเรียนฟังเพลงจากสื่อทุกวัน พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้ฟังเพลงทุกวันได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่า นักเรียนกลุ่มควบคุม และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของวิภารัตน์ คู่คิด (2555, บทคัดย่อ) ที่เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน และทักษะทางดนตรี เรื่อง การบรรเลงดนตรีไทยเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการ จัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของโซลตาน โคตาย และชินอิชิ ซูซูกิ พบว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของชินอิชิ ซูซูกิ มี ค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของ โซลตาน โคตาย อีกทั้งยังสอดคล้องกับ งานวิจัยของสารานู แก้วเกิด (2550) ที่ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ พบว่า คะแนนสอบวิชาดนตรีไทยของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของอนิญา อุ่นชัย (2551) ที่ศึกษาผลของการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เจตคติ และ พฤติกรรมการรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ ร่วมมือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

3. นักเรียนมีระดับความพึงพอใจต่อการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการ ส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถการทำงานเป็นทีม นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ความพึงพอใจในการ เรียนวิชาดนตรี – นาฏศิลป์ เพื่อส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถในการทำงานเป็นทีม ในภาพรวมอยู่ใน ระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.57, S.D. = 0.71$) ซึ่งสอดคล้องกับบรร สุวรรณบุพผา (2548, น.95 – 96) ที่กล่าวว่า กิจกรรม กลุ่มจะทำให้เด็กได้แสวงหาโอกาสที่จะได้เล่นหรือทำกิจกรรมกับเพื่อนอย่างสนุกสนาน และสอดคล้องกับแครธวูล และ คณะ (Krathwohl et, al, 1964, p.95) ที่กล่าวว่า การลงมือปฏิบัติในสิ่งที่นักเรียนสนใจส่งผลให้เกิดความพึงพอใจเป็น ผลที่เกิดขึ้นหลังจากการทำกิจกรรมต่าง ๆ อาจแสดงในรูปของความสนุกสนาน และความยินดี อีกทั้งยังสอดคล้องกับ ธวัชชัย นาควงษ์ (2543, น.11) ที่ได้กล่าวไว้ว่า นักเรียนที่เรียนดนตรีส่วนใหญ่จะสนใจทุกสิ่งอย่างที่เป็นของใหม่สำหรับ เขา ต้องการทำอะไรต่ออะไรด้วยวิธีที่ถูกต้อง มักขอคำแนะนำและความช่วยเหลือในการทำงานต่าง ๆ นักเรียนจะ เรียนรู้จากการสอนด้วยสิ่งที่เป็นรูปธรรมสัมผัสได้หรือเรียนรู้ได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมด้วยตนเอง โดยสอดคล้องกับ งานวิจัยของนพชัย อุปชิต (2558) ที่ศึกษาผลการใช้ชุดฝึกทักษะดนตรีไทยตามแนวคิดของซูซูกิ สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง เสียงใสขลุ่ยเพียงออ พบว่า หลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะดนตรีไทยตามแนวคิดของซูซูกิ นักเรียน มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของอรุณลักษณ์ น้อยเจริญ (2557) ที่ศึกษาผลการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ สาระนาฏศิลป์ เรื่อง การราชูศสาวทองคายนองไข่มุก พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือประกอบวีดิทัศน์ มีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

(1) การเรียนด้วยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้นยังเป็นวิธีการที่สอดคล้องกับวิชาดนตรี เนื่องจากว่าดนตรีเป็นเรื่องของการแสดงออกของความรู้สึกที่ศิลปินได้แสดงออกมาในแง่ของปัจเจกชน และการเรียนแบบร่วมมือกันนั้นเป็นเรื่องของกลุ่มสังคมที่นักเรียนจะได้เรียนรู้อารมณ์ความรู้สึกความนึกคิดของสมาชิกแต่ละคนภายในกลุ่มว่ามีความแตกต่างหรือมีความเห็นเหมือนกันอย่างไร

(2) ผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและสร้างดนตรี ดังนั้น ผู้สอนจึงควรมีลักษณะกัลยาณมิตร สามารถให้คำปรึกษาให้คำชี้แนะคอยอำนวยความสะดวกและใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายเพื่อการพัฒนาผู้เรียน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

(1) ควรทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ ตามแนวคิดของชูชุกีร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถในการทำงานเป็นทีม ในระดับชั้นอื่น ๆ

(2) ควรศึกษาวิจัยเพื่อสร้างสื่อการเรียนรู้ประเภทอื่น ๆ เช่น สื่อ วีดิทัศน์ มัลติมีเดีย หนังสืออิเล็กทรอนิกส์หรือการเรียนรู้จากโซเชียลมีเดีย (Social media) การเผยแพร่ในยูทูป (Youtube) เพื่อนำมาประกอบกับการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระอื่น ๆ แบบออนไลน์ในทุกสาขาอาชีพเพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของนักเรียนให้มีผลการเรียนที่สูงขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

ดุชนันท์ พนมยงค์ บุญทัศนะกุล. (2547). **सानฝันด้วยเสียงเพลง**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บ้านเพลง.

ทิตินา แชมมณี. (2543). **14 วิธีสอนสำหรับครูมีอาชีพ**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธวัชชัย นาควงษ์. (2543). **การสอนดนตรีสำหรับเด็ก**. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นพชัย อุปชิต. (2558). **ผลการใช้ชุดฝึกทักษะดนตรีไทยตามแนวคิดของชูชุกี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง เสียงใสขลุ่ยเพียงออ**. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). บุรีรัมย์ :

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.

บวร สุวรรณผา. (2548). **จิตวิทยาทั่วไป**. นครราชสีมา : คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.

ปิ่นนิตติ ปัญญาสังข์. (2550). **การสอนวิชาขับร้องสากล: กรณีศึกษาโรงเรียนดนตรีมีฟ้า**.

(วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). นครปฐม : มหาวิทยาลัยมหิดล.

ปิ่นศิริ ศิริปิ่น. (2551). **ร้องเพลง**. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : ก.พล.

วัฒนาพร ระวังทุกข์. (2545). **เทคนิคและกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ**. กรุงเทพฯ : พริกหวานกราฟิก.

วิจารณ์ พานิช. (2555). **วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์**. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ : ฝ่ายโรงพิมพ์

บริษัทตลาดาพับลิเคชั่น.

วิภารัตน์ คู่คิด. (2555). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะทางดนตรี เรื่องการบรรเลงดนตรีไทยเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของโซลตัน โคดาเย และ แนวคิดของชินอิจิ ชูชุกี**. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- ศิริมา พนาภินันท์. (2552). ชุดการสอนทฤษฎีดนตรีสากล 2 เรื่อง ทริยแอด ผ่านวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน
กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต).นครปฐม: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สาราญ แก้วเกิด. (2550). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการทำงานกลุ่มวิชา ดนตรีไทย 1 (ศ
31101) โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือของ นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบาง
แพปฐมพิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 2.(วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). ราชบุรี :
มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
- สุกรี เจริญสุข. (2542). คู่มือการอบรมครูซูซูกิและการเป็นครูซูซูกิขั้นต้น. นครปฐม :วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อนิฎา อุ๋นชัย. (2551). ผลของการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
เจตคติและพฤติกรรมความรับผิดชอบ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต).
สกลนคร : มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- อรุณลักษณ์ น้อยเจริญ. (2557). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สารนาฏศิลป์ เรื่อง การราชชุดสาวหนองคายท้องถิ่น
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือประกอบวีดิทัศน์. (วิทยานิพนธ์
มหาบัณฑิต). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- Destefanis, R. (2004). The effect of passive listening on beginning string student Instrumental
Music Performance (Digital Respository). Maryland : University of Maryland.
- John J. Di Natale and Gordon S. Russell. (1995). Cooperative Learning for Better Performance. Music
Educators Journal. London : Sage.
- Krathwohl, D.R. et, al. (1964). Taxonomy of educational objectives:the classification of
educational goals handbook II : affective domain. London : Longman.